

Bobó a költözésről

Új lakásba költözünk.
Pontosan nem tudom még,
mi az új, és mi a régi,
de ahol eddig laktunk,
ott most már nem fogunk lakni.

Hivatkozással erre,
anyával most néhány napig
Nanónál és nagyapánál
lakunk.

Nanó a nagymamám. Így
fogom hívni őt, ha majd
beszélni tudok. Nagyapa csak
nagyapa marad, mégis milyen
(komikus) lenne úgy hívni őt: Napó!
Belátható, ez szinte lehetetlen.

Visszatérve a lakásmizériára,
meg kell mondanom, a magam
részéről határozottan élvezem.
Van ugyanis itt két
új fejlemény, akiket már
volt szerencsém megismerni
régebben,
de mert kis eszem még léha,
újra és újra meg kell
ismerkednem velük.

Chaplin cica az egyik,
de ő leesett a tetőről, valamikor
az előidőkben, s így önmagát
ápolgatja, s nem foglalkozik
túlzottan velem.

Bezzeg Cook kapitány,
a másik rosszaság, a cirmos cica,
nem restell folyton beszökni
hozzám a gyerekkaramba (ezt
a hülyeséget a napokban rendszeresítették
kúszásom-mászásom ellehetetlenítéséhez
a lakásban), beszökik szóval
a Cook cica, és hagyja, hogy
játsszam vele. Ha megráncigálom
a farkát, nyirvogva elinal,
de már jön is rögtön vissza
(titokban tetszik a játék a kis csibésznek!).
Ilyenkor megsimogatom, mert azért
bennem is van lélek.

A többiekről?
Nanó folyton fáradt, anya
folyton ideges, mindketten
kialvatlanok, utóbbi nyilván
énmiattam. Nagypapa csak borzas,
és néha úgy tűnik, fát lehetne
hasogatni a hátán. Néha pedig
épp ellenkezőleg...

A helyzet az, hogy megszoktam,
én akár el is lennék itt. Persze
hiányzik apa és a másik
nagyamám. De ők akár
naponta meglátogatnának,
mennyiből tartana nekik!

A helyzet, valljuk be, bonyolultabb.
Lesz egy szép új házunk, benne
zöld falú különszobám, játékkal
teli... csak egy a bibi! Ott nem lesznek
velünk a cicák. Már úgy megszoktam
és megszerettem őket is! És ha hamar
meggyógyulna, én Chaplin cicának
is meghúznám a farkát. Amikor pedig
nyomban visszajönne, hatalmas
puszit nyomnék a fekete-fehér
vigyorgó kis pofájára.

Persze úgy, hogy senki se vegye észre. A felnőttek nem szeretik, ha a gyerekek puszilgatják a macskákat. A felnőttek nem mindig nőnek fel a szeretet legegyszerűbb gesztusaihoz!

Foto: Fortepan 58192 / Hofgesang Tamás